

Той стисна силно ржцетъ ѝ, следъ това веднага ги пусна и каза горчиво:

— Марио, ти не си вече същата... Ти си ме забравила.

Тя не отговори, въздъхна, седна, посочи му съ ржка другото кресло, отъ абаносъ и седефъ. Ала той поклати глава, остана правъ. Мраченъ.

— Имате ли вести отъ Иоана? — попита тя. — Какъ стоятъ работитъ съ латинскитъ гарнизони? Ана и царица Елена какъ сж? Илиица и Георги държатъ ли още за дѣлото? Драганъ добре ли е? А Добромиръ? Горкиятъ момъкъ. Разправи ми за него... Какъ го уловиха? Кога го подложиха на казнь? Властелитъ отъ Петровата и Ивановата хорà още ли сж съ насъ? А какъ мина къмъ васъ деспотъ Богданъ? Невѣроятно.

— Не само Богданъ, а и Николица е вече нашъ. Остава севастократоръ Деянъ. Освенъ нѣколко епископа. Всички други сж наши.

Мария се развълнува. Радостно заби сърдцето ѝ.

— Тогава?

Радулъ не отговори, извади отъ джоба си пожълтѣлъ, окжсанъ пергаментъ. Подаде ѝ го.

— Отъ Иоанъ! — извика тя и бързо почна да чете. Очитъ ѝ се разшириха. — Най-сетне... Той заминалъ отново къмъ югъ. По пътя си събиралъ руски наемници. — Тя дигна очи къмъ Радула. — И азъ ще дамъ пари да събере повече войскари. Ще ти предамъ всички пари, които имамъ у себе си.

Тя изтича къмъ раклата, зазидана въ стената, отключи я, извади ковчеже отъ старо сребро, изсипа всичкитъ лаври и марки, перпери и дукати, които имаше вътре. Занесе ги на момъка.

— Предай ги по нѣкакъвъ начинъ на Иоановитъ люде. Купете оржжия. Стоката, която Одеть ти даде, за да се преобразишъ на търговецъ, нека бжде продадена за същата целъ.

Радулъ я погледна. Поклати глава.

— Ние не искаме отъ тебе пари, Марио. Дойде часа,